

A movie poster for 'The Last Key'. The background is a lush jungle with a large waterfall. The waterfall is shaped like a skull, with the water falling from the eye sockets and mouth. In the foreground, a small boat with a blue canopy is on the river. A man in a hat stands in the boat. In the background, a stone tower is visible on a hillside, and many birds are flying in the sky.

POSLEDNÍ KLÍČ

KIOKAN

ALEC
PALMER

Našli víc, než po čem pátrali

edice
KIO *KAN*

Copyright © Aleš Pitzmos, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Aleš Pitzmos, 2019
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-208-9

Roku 1519 se španělský *conquistador* Hernán Cortés vylodil s pouhými několika stovkami mužů na pobřeží Yucatánu – aby zde zaslechl zvěsti o slavné a mocné aztécké říši. O tři roky později se mu společně s indiánskými spojenci z kmene Tlaxcala podařilo definitivně dobýt aztécké hlavní město Tenochtitlán a zmocnit se všech jeho bohatství – ovšem za cenu obrovského masakru.

Aby se vzápětí vydal na tažení na území dnešního Hondurasu, poté, co zde byla potlačena vzpoura kapitána Cristóbal de Olidy, který se zde prohlásil guvernérem. Společnost Cortésovi dělala aztécká šlechta včetně jeho milenky Malinche a posledního náčelníka Cuauhtémoca.

Opravdu se slavný *conquistador* chystal rozšířit svůj vliv na jih?

Anebo bylo pravou záminkou pro tuto výpravu něco, co se skrývalo zapomenuté v hlubinách temného honduraského pralesa?

A čeho se Aztékové k smrti obávali...?

Roku 1979 zachytil jeden z amerických vojenských satelitů Vela dvojitý záblesk gama záření. Stalo se tak v jižní části Indického oceánu, v oblasti mezi Ostrovy prince Eduarda, jež náleží Jihoafrické republice, a Crozzetovými ostrovy, které jsou součástí Francouzských arktických teritorií.

Ta událost dostala jméno.

Incident Vela.

Dodnes nikdo netuší, co přesně se tu noc stalo – podle nejrozšířenější teorie se jednalo buď o pád meteoritu, anebo o test atomové bomby, který provedla Jihoafrická republika společně s Izraelem.

Ale co když to bylo něco mnohem děsivějšího? Něco, co by mohlo změnit život na Zemi tak, jak ho známe...?

Část I.

Mnich

1

*Irsko, hrabství Tipperary, opatství Holy Cross
12. července, 4.30 (GMT)*

Opat Augustýn měl už od probuzení tušení, že se dnes stane cosi zlého. Vstal levou nohou z postele a při modlitbě se přetrhla šňůrka jeho růžence a korálky se rozsypaly na podlahu cely; když se pro ně shýbal, bolestivě si hnul se zády.

Naposledy se mu něco podobného přihodilo před patnácti lety – v den, kdy utrpěl těžkou mrtvicí bývalý opat kláštera Tadeáš. Byl to mírný červenolící muž, který se po celý život těšil dobrému zdraví. I když nemusel, často vypomáhal svým spolubratřím v klášterní zahradě, drže se Řehole svatého Benedikta z Nursie. *Ora et Labora* – Modli se a pracuj. A pak ho Bůh zničehonic povolal k sobě...

Augustýn věřil, že nebeský Otec lidem sesílá znamení. Některá jsou dobrá, jiná zlá. A právě ten den, kdy zemřel Tadeáš, mu takové znamení seslal, když se zničehonic vysypaly knihy z jedné z polic ve skriptoriu.

Ale to, co se dělo dnes... To ještě nikdy nezažil. Nešlo jen o růženec a další věci, ale i o intenzivní pocit, který svíral jeho duši.

Zachvěl se.

Ale možná za to mohl jen chlad, který i přes časné léto panoval ve starých zdech konventního kostela.

Jen možná.

Augustýn naslouchal zvučnému hlasu převora Jana, který právě předčítal z cisterciáckého misálu, a přitom si v hlavě

znovu prošel dnešní harmonogram. Kromě obvyklých po-
božností a *lectio divina*, rozjímavého čtení duchovních textů,
ho čekala jedna mimořádná záležitost. Na vizitaci jejich
kláštera dorazí Pavel, opat kongregace. Augustýn ho znal
přes třicet let – byl to starý pedant, který se vyžíval v hledání
drobných nedostatků a v nepodložené kritice. Bude to ná-
ročné. Augustýn měl však v ruce jeden trumf – minulý měsíc
změnil dodavatele mešního vína. Věřil, že stejně jako jemu
bude chutnat i Pavlovi...

Augustýn se pouсмál.

Náhle se cítil mnohem lépe. Možná to byl vskutku jen
planý poplach. Začal se modlit k nebeskému Otcí, vděčný za
to, že ten intenzivní pocit ohrožení zmizel – když kostelem
práskl výstřel, následovaný několika výkřiky.

„Otče opate!“ vyjekl Liam, mladý mnich sedící po jeho
pravici. „Pozor!“ Srazil Augustýna na lavici. Starý opat se
při tom bolestivě uhodil do lokte a málem ztratil vědomí.
Chvíli bojoval s nevolností, srdce mu divoce tlouklo v hrudi,
v ústech cítil žluč. Byl paralyzovaný strachem.

Následovaly další výstřely.

Když Augustýn konečně nabyt vlády nad svým tělem
a zvedl se, pohled mu oplácely vyhaslé Liamovy oči, po pro-
střeleném spánku mu stékala směs krve a mozkové tkáně.

Ten chlapec se pro něj obětoval!

Augustýn cítil, že se mu bouří žaludek. Zakryl si ústa dlaní
a odvrátil se od toho hrozivého výjevu. To, co spatřil v kos-
telní lodi, však bylo mnohem děsivější. Další tři mniši byli
mrtví, převor Jan ležel na oltáři s prostřeleným čelem, do cis-
terciáckého misálu se vpíjela jeho krev. Otřesený Augustýn
se začal modlit k Pánu za jejich duše.

„Na kolena!“ uslyšel výkřik v angličtině, ovšem se zvlášt-
ním, těžko zařaditelným přízvukem.

Nikdo mu nemusel poroučet... Nohy se mu totiž tak roz-
třáslly, že na dlažbu klesl samovolně.

Do kostela vzápětí vtrhlo několik ozbrojenců oděných v černém, na hlavách měli kukly. Většina z nich držela v rukách kalašnikovy, až na rozložitého muže, který všechny ostatní o hlavu převyšoval. Útočníci procházeli mezi vyděšenými mnichy a prohlíželi si je. Vypadalo to, že někoho hledají.

Jeden z noviců, bývalý narkoman, který zaslechl Boží volání a rozhodl se zasvětit život Kristu, už to nevydržel, vstal a rozběhl se k východu.

„Ne!“ křikl na něj Augustýn.

Bylo však pozdě. Velitel zabijáků vytáhl z ramenního pouzdra pistoli Makarov TT-33 a zabil mladíka jedinou ranou do týla. Novic se sesul na podlahu a setrvačností po ní ještě několik metrů klouzal. Spáry mezi dlaždicemi plnila jeho krev.

Augustýn pocítil zlost. Nejen, že umírali jeho spolubratři, ale byl znesvěcen i tento svatostánek. Obrátil pohled na velitele zabijáků. „Za to vás potrestá Bůh!“

Muž se na něj podíval. Jeho oči, temné a hluboké jako dvě studny, se blyštěly odraženou září svící. Augustýnovi připomínal zvíře; divoké a nebezpečné. „Já vím,“ zachroptěl muž.

Jeho slova Augustýna na okamžik připravila o řeč.

„Není tu!“ křikl jeden ze zabijáků na velitele.

Muž se znovu střetl pohledem s Augustýnem. Přišel k němu; tyčil se nad ním jako obr Goliáš nad Davidem.

„Hledáme bratra Bernarda,“ prozradil mu. „Kde ho ukrýváte?“

Augustýn si pamatoval na noc, kdy k nim Bernard přišel, jako by to bylo dnes – přestože to bylo už čtyřicet let. Tehdy se nad opatstvím strhla silná bouře, vypadla elektřina a okna v klášteře se třásla pod nápory vichřice.

Nikdo rozumný by v tu noc nevyšel ven. Ale právě tehdy jim na dveře zabušil bratr Bernard.

Když ho Augustýn poprvé uviděl, došlo mu, že ten člověk prožil cosi strašlivého. Něco, co jej navždy poznamenalo, co se mu nenávratně vepsalo do tváře.

„Co tě k nám přivádí, můj synu?“ zeptal se ho tehdy Augustýn – v té době působil v klášteře ještě jako převor.

„Hledám útočiště,“ odpověděl mu Bernard. „Nesmí mě tu najít. Nikdy.“

„Kdo? A proč?“

„Na tom nezáleží – ale pokud se to stane, nadejde soudný den. Pro nás pro všechny.“

Nikdy víc už se o tom, co Bernarda přinutilo hledat bezpečí v klášteře, nebavili. Zůstalo to jeho tajemstvím.

Od té doby Bernard pobýval v opatství. Nejdřív se stal novicem, potom složil časné a nakonec slavné sliby. Žil tu už téměř čtyřicet let a byl přínosným členem komunity. Mimo jiné se staral o rozsáhlou klášterní knihovnu.

A nyní si ho, zdá se, našel osud.

„V klášteře nežije nikdo jménem Bernard,“ pravil Augustýn a měřil se s Goliášem očima.

„Lžeš.“

Augustýn čekal, že ho Goliáš zabije. Nebál se odejít. Strávil mnoho let v modlitbách. Byl připraven na Boží soud víc než kdokoliv jiný.

Goliáš však obrátil makarov proti jednomu z mnichů a střelil ho do prsou. Muž se svalil naznak a začal sebou škubat na podlaze. Goliáš namířil na dalšího mnicha.

Augustýn zalapal po dechu. Chtěl tomu nesmyslnému vraždění učinit přítrž, ale zároveň myslel na dávná slova bratra Bernarda. Co když to, co ví, může skutečně způsobit soudný den?

„Ne!“ vykřikl nakonec. „Prosím, ne! Bratr Bernard ochuravěl. Je ve své cele v západním dormitáři, druhé patro.“

Goliáš přikývl. „Děkuji.“ Obrátil se na své muže. „Zabijte je! Všechny!“

A pak Augustýnovi prostřelil čelo...

* * *

Probudily ho vzdálené výkřiky a výstřely.

Během vteřiny byl zcela při smyslech, připravený jednat. A bojovat.

Ač si to nepřipouštěl, čekal, že tenhle okamžik přijde. Roky. A celou tu dobu zápolil s těžkým rozhodnutím. Má opustit mnišskou komunitu, aby ji tím ochránil, anebo zůstat a doufat, že se to nikdy nestane?

Nyní věděl, že je příliš pozdě. Naplnily se jeho nejniternější obavy – to on má na rukách krev všech mnichů v klášteře.

Jen kvůli tomu, že pro něj přišli.

Zaposlouchal se. Znovu zaslechl výstřely. Byl si jist, že přicházejí z kostela. Podíval se na hodinky. Bylo krátce po půl páté, doba, kdy se konaly *laudy*, ranní chvály. On se jich neúčastnil – na jeho žádost ho opat z některých modliteb uvolnil. Možná to byla chyba...

Mnich vstal z lože, natáhl na sebe prostou šedobílou kutnu, znamení všech cisterciáků, sehnul se a nadzdvihl matraci, na níž spával.

Při vstupu do kláštera se musel zbavit všech osobních věcí – ale jedné nemohl, protože pro něj znamenala mnoho. Byla totiž poznamenána krví, co kdysi prolil, a zároveň byla symbolem jeho nynějšího pokání.

Uchopil kožené pouzdro, které kdysi nosil u opasku. Vytáhl z něho mačetu, jejíž ostří se zalesklo v ranním šerosvitu, vkrádajícím se do celý malým zamřížovaným oknem.

Nyní byl připravený bránit jak sebe, tak své spolubratří.

Ubi sementem feceris, ita mettes, blesklo mu hlavou. *Jak zaseješ, tak sklídíš.*

Bylo načase pustit se do sklizně...

Už nebyl mnich.

Byl... Usekávač. To jméno mu kdysi dali Hausové, jedna z největších nigerijských etnických skupin – a hodilo se pro něj víc než kterékoliv jiné, které kdy v životě dostal.

Vyrazil ke dveřím a pomalu je otevřel – dával při tom pozor, aby staré panty příliš nevrzaly – a zaposlouchal se.

Pohybovali se chodbou. Dva muži ve vojenských botách, jeden z nich mírně napadal na pravou nohu. Mnich si všiml, jak na chodbě kmitají světla jejich baterek.

Dovolil si krátké vyhlédnutí.

Jeden z mužů byl menší a útlý, druhý vysoký a svalnatý. Oba byli oděni v černém, takže téměř splývali s okolní temnotou, na hlavách měli kukly a v rukách kalašnikovy.

Mířili ke dveřím jeho cely.

Mnich pevně uchopil rukojeť mačety a přichystal zbraň ke smrtícímu švih.

Zavřel oči, zhluboka se nadechl a dál naslouchal.

Jakmile byli u něj, vyskočil ven a několikrát zašvihal mačetou, mnohem elegantnější zbraní, než byla útočná puška. Během vteřiny se mu muži váleli u nohou: první měl hlavu napůl oddělenou od těla a byl na místě mrtvý, druhý sténal a masivně krvácel ze dvou sečných ran vedených do břicha a stehna.

Mnich přišlápl zraněnému nepříteli hrudník, aby ho udržel na zemi, odrazil jeho chabý pokus o odpor a stáhl mu kuklu.

Muž měl snědou, propadlou tvář a uhlově černé vlasy. Zkrvavenými rty vyslovil nějakou kletbu v řeči, kterou mnich nikdy neslyšel.

Setkal se s mužem očima. To, co v nich spatřil, bylo tak důvěrně známé... za svůj život to viděl už několikrát. Nemělo cenu se ho na cokoliv ptát. Muž by mu nic neřekl. Byl za svou věc (ať už byla jakákoliv) odhodlán zemřít.

Prostřelil mu tedy čelo jeho vlastní pistolí. Potom ho obral i o kalašnikov.

Zvedl se – a náhle zaslechl výkřik.

Poznal ten hlas.

Byl to bratr Bernard, starý a mlčenlivý muž, jemuž už táhlo na osmdesátku. Nikdy o tom nemluvili, ale mnich poznal, že v klášteře našel útočiště před hrůzami světa – stejně jako on.

Znovu pohlédl na mrtvé muže pod sebou.

A došlo mu, že on není tím, pro koho přišli... Že nejsou spojeni s jeho minulostí, ale s minulostí bratra Bernarda.

Příliš se mu však neulevilo.

Rozběhl se chodbou – když zahlédl temný stín.

Bleskurychle se skrýl v jednom z výklenků. Chodbou zarahotila střelba. Sykl bolestí, když ho na paži bolestivě poranil odštěpek kamene, který odlomila jedna z kulek. Cítil, že rána začíná krváčet. Doufal, že to není vážné.

Stáhl z ramene popruh kalašnikovu a střelbu opětoval.

Oni nevědí, s kým si zahrávají...

Velitel stál v kostele a sledoval zkrvavená těla cisterciáckých mnichů, rozesetá v bizarním umrlčím tanci kolem něho. Ti muži byli nevinní a on litoval jejich smrti – ale to už se ve válce stává. Jejich oběť zachrání jeho národ, zabrání tomu, aby ho zničily plameny. Aby jeho lidé dál neprávem umírali a trpěli. Už nebylo kam ustupovat. Poslední hranici překročili dávno...

Proto bylo nutné najít bratra Bernarda. Protože on byl klíčem k jejich záchraně.

Nevěděli, kde se skrývá. Až teprve před několika dny vysvitla malá jiskřička naděje: odnož CIA, která se zajímala o stejnou záležitost jako oni, zjistila, že se Bernard před desetiletími uchýlil do ústraní tohoto kláštera. Bylo jednoduché je předejít... Ač byla americká zpravodajská agentura mocná, měla mnohé konkurenty: některé dokonce mocnější, než byla ona sama... I když to si zvykaní a arogantní Američané, zvyklí rozhodovat za celý svět a poroučet mu, jen těžko připouštěli.

V uchu mu pípla vysílačka. „Ano?“

Zaslechl střelbu. Někdo na druhém konci zaklel. Nakonec se ozval hlas jednoho z jeho mužů. „Máme tu problémy, pane.“

Velitel zařal zuby. Vypadalo to, že agenti CIA přece jen dorazili. Mnohem dříve, než si mysleli. Nicméně muži, kteří hlídkovali v bezprostředním okolí opatství, nehlásili žádné blížící se nebezpečí: auta ani vrtulníky...

„Kolik je útočníků?“

Na druhém konci znovu zarachotila střelba.

„Je jen jeden. A oblečený jako mnich.“

Velitele odpověď na okamžik překvapila. Ale proč by mnich nemohl být zároveň dobře vycvičeným zabijákem? On sám měl také velice blízko k tomu, aby se za mnicha mohl považovat.

„Máme nějaké ztráty?“

„Čtyři.“

Až příliš dobře vycvičeným...

Velitel vyštěkl šťavnatou kletbu ve svém rodném jazyce.

„Našli jste bratra Bernarda?“

„Vedou ho k vám.“

„Výborně.“

„Co s tím mnichem?“

„Držte ho tam, kde je. Pokud budete moci, zabte ho.“ Po-
díval se na hodinky. Věděl, že jim dochází čas, že tu za chvíli bude irská policie. Někdo už určitě zaslechl střelbu. Ale to byla cena za jejich krytí – jinak by použili tlumiče. „Hlavně odklidte naše mrtvé. Nemůžeme je tu nechat.“

Nejen kvůli možnosti jejich odhalení. Ale i proto, aby je mohly jejich rodiny rituálně pohřbít. Nejspíš to bude on, kdo vykoná obřad. Až poté budou pokračovat v jejich plánu.

„Rozkaz!“ potvrdil muž.

Velitel ukončil spojení.

„Pane!“ křikl na něj jeden z jeho spolubojovníků, který společně s ním zůstal v kostele. „Už ho vedou!“

Otočil se. Mířili k němu dva z jeho lidí a vláčeli s sebou starce v mnišském rouchu. Velitel přimhouřil oči. Před něko-

lika hodinami ho viděl na staré černobílé fotografii – muži na ní bylo sotva čtyřicet. Ale byl to on.

Arthur van der Vaart. Anebo bratr Bernard, jak znělo jeho řeholní jméno.

Bylo od něj mazané uchýlit se takhle daleko od své domoviny Jihoafrické republiky. Přestože za sebou pečlivě zametl všechny stopy, našli ho. A nyní si vezmou to, co ukryl – ať to bylo kdekoliv.

Velitel ukázal na jednu z lavic. „Položte ho tam.“

Stařec se začal chabě bránit, ale když mu jeden z mužů uštědřil ránu do žaludku, podvolil se.

Velitel se nad van der Vaarta naklonil. A vyslovil tři německá slova: „*Herz der Finsternis*.“

V překladu to znamenalo: Srdce temnoty.

Starci se ve tváři mihl strach; potom mu však rysy ztvrdly, jak ho nahradilo pevné odhodlání. „Nic vám neřeknu,“ zaskřehotal. „Vůbec nevíte, s čím si zahráváte.“

Velitel přikázal mužům, aby ze starce strhali kutnu. Potom shodil ze zad batoh a vytáhl z něho malou truhličku z ebenového dřeva. Zhluboka se nadechl a s posvátnou úctou ji otevřel. Uvnitř se nacházela dvojice kostěných nožů. Památka na jeho předky, kteří je využívali při šamanských rituálech.

Většina jejich tajů byla už dávno zapomenuta, ale některé přetrvaly.

Dodnes. To on byl jejich ztělesněním.

Smutně se pousmál. „Až vás začnu stahovat z kůže, Arthure van der Vaarte, tak mluvit budete.“

Odnášejí své mrtvé.

To mnichovi došlo, když na malý okamžik nahlédl do chodby. Bylo mu jasné, že někdo nechce, aby bylo útočníky možné identifikovat. Když se ozvalo zarachocení kalašnikovu, rychle stáhl hlavu zpátky do výklenku, v němž se kryl.

Zvuky střelby byly tak povědomé...

Když se uchýlil do těchto zdí, jedna jeho část doufala, že je už nikdy neuslyší. Protože byly spojeny s jeho minulostí, kam až jeho paměť sahala.

Před očima mu vyvstaly vzpomínky: dávné, ale přesto tak jasné. Na poušť, nekonečnou Saharu. Na uprchlický tábor Umm Dreiga. Na nálety. A na napalm, který ho poznamenal navždy. Od svých sedmi let měl pravou nohu zjizvenou od těžkých popálenin.

Zaťal zuby a zahnal bolestné výjevy. Poté zvážil své možnosti. Vpravdě jich nebylo mnoho. Napadlo ho, že by se mohl stáhnout. Ale... stále tu byli jeho spolubratři. Nevinní, neschopní se bránit. Nesměl je ponechat těm útočníkům napospas.

Tu ne cede malis, bleskl mu hlavou latinský citát.

Neustupuj před zlem.

Když střelba ustala, vyklonil se do chodby a opětoval ji. Bolestně si přitom uvědomoval, že zásobník jeho zbraně bude brzy prázdný. A náhradní už neměl...

Rychle se schoval v očekávání odvety – žádná však nepřišla. Zlo ustoupilo samo.

Muži se začali stahovat: jejich mise byla zřejmě u konce.

Mnich cítil, jak ho z toho pomyšlení zamrazilo v zátylku.

Velitel pečlivě oťrel do kutny jednoho z mrtvých mnichů kostěný nůž a pak ho uložil nazpět do truhličky; kousek od něj se stále ozývalo bolestivé naříkání Arthura van der Vaarta.

Velitel aktivoval vysílačku. „Všichni naši mrtví jsou pryč?“

„Ano. Právě je nakládáme do dodávky.“

„A ten mnich?“

„Stále žije.“

Nebyl čas.

Velitel tiše zaklel.

„Nechte ho.“

„Ano, pane.“

Velitel ukončil spojení, vytáhl z ramenního pouzdra makarov a namířil ho na skučícího van der Vaarta. Kostelem práskl výstřel. Stařec vzápětí ochabl.

Velitel se ještě chvíli díval na tělo zhroucené na kostelní lavici a poté zamířil k východu.

Usmíval se – protože van der Vaartovo tajemství už znal.

Když mnich dorazil do kostela, spatřil něco, co mu připomnělo výjevy z Dantova pekla.

Přišel pozdě.

Kousek od něj ležel opat Augustýn s prostřeleným čelem. Mnich klesl vedle něj na kolena.

Ještě včera spolu kráčeli rajskou zahradou.

„Je to již pět let, co ses stal mnichem, bratře Samueli,“ řekl mu tehdy Augustýn. „Je čas složit slavné sliby a navždy se odevzdat Bohu.“

Podle Řehole svatého Benedikta byly tři: *stabilitas*, slib stálosti, *conversatio morum*, slib vést cnostný život, a *obedientia*, slib poslušnosti.

On byl ten poslední, kdo by je měl skládat...

„Nevím, zdali jsem toho hoden, otče,“ zněla jeho odpověď.

Zastavili se. Augustýn na něj upřel modré oči skryté pod hustým obočím a položil mu ruku na rameno. „Nevím, co jsi dělal předtím, než ses rozhodl uchýlit do zdí našeho kláštera, ale ať už to bylo cokoliv, Bůh má s tebou určitě svůj záměr – i proto jsi zaslechl jeho volání a opustil jsi svůj předchozí život, stejně jako mnoho našich bratrů. Svoji práci pro klášterní komunitu zvládáš znamenitě, Samueli. Rozmysli se. Kéž tě ve tvém rozhodování vede Bůh.“

A nyní... Nyní svíral v rukou mrtvé tělo muže, jehož si velice vážil.

Sklonil hlavu a cítil, jak mu po tváři skanula slza doprovázená nezkontrolovatelným hněvem, který doutnal hluboko uvnitř něj.

Náhle kousek od sebe zaznamenal pohyb.

Rychle se zvedl, kalašnikov připravený ke střelbě. Zaklel a ruku se zbraní spustil. Nebyl to žádný útočník, ale bratr Bernard, který ležel na jedné z kostelních lavic. Tiše zasténal.

Mnich se nad ním sklonil. Jiné by na jeho místě pohled na něj šokoval, jeho však ne. V životě už viděl větší hrůzy.

Bernard byl zcela nahý, levou ruku a pravou nohu mu někdo zbavil kůže, takže ve světle svící vyvstaly jeho zkrvavené svaly a šlachy. Mnich ho otočil. Stařec měl prostřelenou lebku – přesto však stále žil, i když dýchal jen povrchně. Mnich už o podobných zázračných náhodách slyšel, poprvé se však s něčím takovým osobně setkal. Starci též někdo odřízl víčka a rty. A bříška prstů – zřejmě kvůli ztížení identifikace.

Ucítil, jak mu stařec sevřel látku kutny. Snažil se promluvit.

„Odpočívej, bratře,“ nabádal ho mnich. „Odpočívej.“

„Řekl... řekl jsem jim to. Byl jsem... slabý.“

„Bratře...“

Bernard ho k sobě silně přitáhl. „Musíš jim v tom zabránit! Já jsem... van der Vaart. Skryl jsem... Ostro... prince Edu... Eduarda.“ Jeho tělo zachvátila silná křeč. Pokoušel se říct ještě něco dalšího.

„To je v pořádku,“ zašeptal mnich. „*Abi in pace.*“

Odejdi v pokoji.

Potom bratr Bernard vydechl naposledy.

Mnich složil jeho tělo na lavici a vstal. Ve stejné chvíli zvenku zaslechl zvuk sirén.

Někdo musel zavolat policii...

Nechtěl, aby ho muži zákona našli. Protože měl sám co vysvětlovat. Pokud ho začne irská policie vyslýchat, najdou ho brzy ti, před nimiž se tu skryl.

ECIRE.

Znovu si vybavil Bernardova slova.

„Musíš jim v tom zabránit! Já jsem... van der Vaart. Skryl jsem... Ostro... prince Edu... Eduarda.“

Přestože mu nic neslíbil, cítil se tím vázaný. A zároveň chtěl pomstít všechny v klášteře. Ale jak... jak mohlo být v moci jednoho člověka tak učinit? Sám mohl ty útočníky jen těžko vystopovat. Natož se jim postavit.

Musel to být někdo tak mocný jako oni...

ECIRE.

Možná by ho přece jen měli najít... a to rychle. I když tím riskoval svůj život... Ale co mu z něj vlastně zbylo?

Rozhodl se. Vytáhl z pouzdra mačetu, omočil její ostří v Bernardově krvi a přešel ke stěně. Několik vteřin váhal. A pak to udělal.

Sirény se blížily.

Mnich přelétl pohledem kostel – a spočinul jím na tajném vchodu do krypty, který se nacházel poblíž sochy Panny Marie v severním transeptu. Tam může nalézt prozatímní útočiště, dokud si pro něj neprijdou. Věděl, že tím, co udělal, přiláká jejich pozornost – protože oni budou vědět, kým bratr Bernard byl. Nepochyboval o tom.

Vykročil. A ještě naposledy se ohlédl po nápisu, který jeho krví načmáral na zeď.

Stálo tam... VAN DER VAART.

2

*Belgie, Bruselský okruh
12. července, 13.26 místního času (GMT+1)*

Když po něm začali střílet, mířil Adam Sager do práce.

A přitom všechno začalo tak dobře...

Před hodinou vydatně poobědval v soukromém learjetu, který o něco později dosedl na ranvej bruselského letiště Zaventem, a zatímco jeho věci mířily do jednoho z hotelů na předměstí, usedl na svou zbožňovanou motorku, žlutočernou Suzuki GSX-R 600, kterou si vzal jako „mimořádné zavazadlo“ s sebou. Prokličkoval skrz odpolední zácpu – absolutně nechápal lidi, co si vozí zadky v autech – a zamířil po Bruselském okruhu k jedné z radiál, po níž sjede do centra města. K budově, v níž sídlí centrála jeho zaměstnavatele.

Byl vzrušený. Možná i kvůli tomu, že se všechno seběhlo tak narychlo. Ještě včera pracoval v Praze, v české divizi společnosti. A najednou je tady, v Belgii, přímo v centru dění. Netušil, proč si ho sem místní hlavouni vyžádali ani na jak dlouho to bude. Zato věděl jedno: ať už to bylo kvůli čemu-koliv, musí tu uspět. Za každou cenu.

A potom ho náhle z levé strany předjelo černé porsche, stáhlo se jeho kouřové okénko a pohled mu oplácela hlaveň pistole.

Dřív, než práskl výstřel, instinktivně přidal plyn a motocykl vyrazil kupředu. I přesto ucítil lehké trhnutí do strany, jak kulka lízla temenní část jeho helmy.

Tiše zaklel.

Někdo se ho pokoušel zabít. Během posledních tří let se o to snažilo už tolik lidí, že si na to zvykl. Takže nyní neřešil proč a kdo. To bylo nepodstatné. Důležité bylo jen přežít. A v tom byl zatraceně dobrý... Ti maníci v porsche si neuvědomují, že tady narazili na pěkně houževnatou kořist...

Zařadil se před ně, vytáhl z pouzdra na opasku pistoli CZ Shadow a několikrát naslepo vystřelil proti dotírajícímu vozu. Ve zpětném zrcátku sledoval, jak se kulky setkaly s tonovaným předním sklem automobilu. Nevysypalo se, takže muselo být neprůstřelné.

Ještě si stačil všimnout poznávací značky vozu – byla belgická, nicméně mu bylo jasné, že bude falešná... Stejně jako ta jeho. Kdyby se někdo pokusil najít majitele jeho motorky podle její espézetky, zjistil by, že patří jedné speditérské firmě se sídlem v Jihlavě.

Řidič porsche mezitím z motoru vymačkal, co to šlo, a najížděl na Adama zezadu. Zároveň se ze staženého okénka na straně spolujezdce vyklonil muž s kuklou na hlavě a začal po něm střílet.

Adam přidal plyn a snažil se kličkovat. Přiblížil se k jednomu z kamionů a předjel ho, porsche se za ním stále drželo jako klíště. Uvažoval, že na nejbližším sjezdu opustí Bruselský okruh a pokusí se je setřást. Jenže podle ukazatelů mu k němu zbývalo ještě deset kilometrů...

To byla hotová *mission impossible*.

Potvrzením toho byla kulka, která se odrazila od ráfku zadního kola a škrtila o jeho lýtko. Pocítil palčivou bolest. Zatařal zuby.

Napadlo ho, že by využil předností motorky, otočil to a začal jim ujíždět v protisměru. Jenže tu bylo riziko, že by se po něm ti maníci v porsche opičili a ohrozili by řidiče na dálnici.

Vlastně... Co na tom záleželo?

Už se chystal podřadit a motorku otočit, když si všiml, že je jeden z pruhů tříproudovky uzavřený kvůli opravám. Využil

toho a zamířil přímo tam. Jeden odvážný – anebo spíš prostoduchý – silničář mu skočil do cesty a divoce gestikuloval. Když mu došlo, že Adam nehodlá zastavit, na poslední chvíli uskočil.

Adam kličkoval mezi dírami a doufal, že si na nich porsche se svým nízkým podvozkem vylomí zuby. Jeho řidič byl však natolik zkušený, že se mu dařilo zabránit většímu poškození sportovního vozu.

Vzápětí se Adamovi postavil do cesty nákladák s asfaltem. Blokoval celý jízdní pruh. Mohl zastavit, anebo... Tiše zaklel, zpomalil, položil motorku na silnici a prosvištěl společně s ní pod nákladákem. Znovu stroj zvedl. Každý normální člověk by na jeho místě využil situace a pronásledovatelům by ujel. Jenže on ne.

Neměli ho nasrat.

Přiběhl k nákladáku, shadow připravenou ke střelbě. Otevřel dveře kabiny a skočil dovnitř. Zahlédl, jak na opačné straně stojí porsche a vylézají z něj dva muži.

Už chtěl vystřelit, když jeden z nich vykřikl: „Dost, Sager! To stačilo!“

Ten hlas znal. Velice dobře.

„Doprdele,“ ulevil si. „Schumann. Ten zsranej kokot.“

Schoval pistoli do pouzdra a vyskočil z nákladáku.

Muž, který na něj křičel, takřka dvoumetrový pořez s robustní hrudí, si sundal černou kuklu. Odhalil tak širokou tvář s výraznými lícními kostmi a jizvami, které křížovaly celý obličej a zasahovaly k pravému oku.

Byl to skutečně on. Hans Schumann. Když se před několika měsíci viděli poprvé, moc si nesesdli. A zdálo se, že nevráživost ze Schumannovy strany stále přetrvává. Bylo to o to horší, že nyní spolu budou muset opět spolupracovat.

Adam k němu pomalu došel. I když byl celkem vysoký, Schumann se nad ním tyčil jako věž. Chvilí se měřili pohledy. Pak se Schumann křivě usmál a odhalil několik zlatých zubů.

„Vítej v centrále ECIRE, Sagere.“

Adam se ušklíbl. „Tomuhle mám říkat uvítání?“

Schumann pokrčil rameny. „Ber to jako takový přijímací rituál, zobáku. Vyfiltruje to zrno od plev.“

„Poškrábal jsem si kvůli tobě motorku!“

„Tak s ní nemáš frajeřit, Sagere. Tvůj problém. Mimo chodem, už na tebe čeká ředitelka. Tak šup, nasedni na tu svou fešnou rachotinu a ať už seš pryč.“ Otočil se na svého maskovaného druhá. „Darie, jedeme!“

Oba nasedli do porsche.

Adam se přistihl, že zatíná ruce v pěst.

„Možná ten den zas tak dobrý nebude,“ zašeptal.

*Belgie, Brusel, Îlot Sacre, Rue Belliard, centrála ECIRE
12. července, 15.43 místního času (GMT+1)*

Tohle je peklo.

Madelaine le Burge vypnula notebook a chvíli si prohlížela svou tvář v odrazu nyní černého LED displeje. I když to bylo mizerné zrcadlo, nemohla přehlédnout stále výraznější vějířky vrásek kolem očí. Rozladilo ji to.

Sundala si brýle na čtení a chvíli si unaveně mnula kořen nosu. A znovu si vzpomněla na svůj předchozí příměr s peklem.

Na rozdíl od toho pohádkového, které je hluboko v podzemí a kde vládne maník s rohy na hlavě a vidlemi v ruce, se její vlastní nacházelo v třicátém pátém patře prosklené výškové budovy na *Rue Belliard*.

Zde sídlila ECIRE: *European Company for Investing, Research and Expansion* (Evropská společnost pro investování, průzkum a rozvoj), organizace zabývající se poradenstvím pro velké korporace, zejména ty evropské. Existovala ovšem

i její odvrácená tvář: Výkonná sekce. Ta operovala v utajení a zabývala se činnostmi, které nebyly úplně legální. Průmyslovou špionáží počínaje a získáváním převratných potenciálně zpeněžitelných objevů konče. Měla zajistit, aby evropské korporace zůstaly i nadále silné a mohly konkurovat americkým, ruským či čínským společnostem.

Madelaine byla téměř osm let předsedkyní správní rady ECIRE. Své kariéře obětovala mnohé, snažila se, aby ECIRE plnila své vytyčené cíle na výbornou. I přesto však docházelo ke komplikacím – častěji, než by mělo. Když před pěti roky skončila alžírská mise Výkonné sekce katastrofou, židle se pod ní začala povážlivě houpat. Tehdy to ještě ustála. I přes její snahu všechno napravit přibývaly další komplikace geometrickou řadou. Před dvěma lety, po dalším otřesu, ji správní rada jednomyslně odvolala. Jejím novým předsedou se stal Giovanni Pietro, italský magnát, který proti ní vždy ostře vystupoval. Ona sama byla degradována, stala se ředitelkou Výkonné sekce.

I přesto jí však Pietro dál házel klacky pod nohy.

Ten nejnovější z nich na ni právě čekal u její asistentky. Dusila ho tam už nejméně hodinu a klidně by to ještě další vydržela, nicméně jeho pomoc potřebovali. Dnes. A co bude zítra... Kdo ví. V centrále ECIRE se situace měnila neustále...

Zvedla telefon a zavolala své asistentce. „Monico, pošlete, prosím, pana Sagera dovnitř.“

Do kanceláře se vzápětí vklátila jejich nejnovější akvizice. Adam Sager byl už od pohledu odpudivý, alespoň dle Madelaininých norem – vypadal totiž jako člen nějakého motorkářského gangu. Dlouhé vlasy se mu neupraveně vlnily až na krk a z brady mu trčely vousy, které si svazoval do gumičky, takže vypadal jako kozel. V pravém uchu se mu občas zaleskla zlatá náušnice. Oblečený byl do kůže, místy sedřené, na nohách měl zabláčené kanady, které už pamatovaly lepší časy.

Všechno na něm řvalo jediné slovo: rebel.

Měla ráda, když ji lidé na slovo poslouchali, a ne když odmlouvali. A ona věděla, že s Adamem Sagerem budou problémy.

Obešla stůl, pokusila se o úsměv (neúspěšně) a napřáhla k němu ruku. „Vítejte, pane Sagere.“

Pevně jí ji stiskl. „Děkuji, paní ředitelko.“

Alespoň, že nezapomínal na dobré způsoby...

„Prosím, posadte se.“

Ležerně se svalil do křesla, chvíli to dokonce vypadalo, že se pokusí položit si nohy na její pracovní stůl. To by nesla. Byl přes sto padesát let starý, viktoriánský, a deska byla z mahagonového dřeva. Jednalo se o jeden z luxusních předmětů z pozůstalosti hraběte z Norfolku, který vydražila za nemalý peníz na jedné aukci v londýnské Christie's. Při myšlence, co by s ním udělaly Sagerovy zabahněné kanady, se otřásla. Nejspíš by mu pak nechala ty hnáty uříznout – což by nebyl vůbec žádný problém. Ve Výkonné sekci byli lidé, kteří by to udělali bez mrknutí oka a ještě by z toho byli nadšení...

„Četla jsem vaši složku, pane Sagere. Některé informace v ní jsou působivé... a některé už méně. Prý se rád vyžíváte ve všem nebezpečném: zejména ve zbraních.“

Čekala, že něco řekne, možná se pokusí o nějaký žoviální vtípek, ale on mlčel a upíral na ni hnědé oči, v nichž plála inteligence. Napomenula se, že ho nesmí kvůli jeho nonkonformnímu vzhledu podceňovat. Podle testů měl IQ 140. Dost vysoké na to, aby hravě strčil do kapsy i ji.

„Pětkrát jste velel českému alfa týmu.“

„Šestkrát.“

„Dobře, tak tedy šestkrát. Rád se chlubíte svými úspěchy?“

„Jen nemám rád, když mě někdo podceňuje.“

„Myslíte si, že to právě dělám?“

„Vidím, jak se na mě díváte, paní ředitelko. Asi si říkáte: co tady ten chlápek z nedůležité divize vůbec pohledává? A já si

to říkám taky. Povíte mi to? Nikdo mi nevysvětlil, proč jsem byl tak náhle přeložen.“

Madelaine se pousmála. Ač to nerada přiznávala, jeho konfrontační přístup se jí líbil.

Vstala z křesla, uhladila si černý kostýmek a přišla k panoramatickému oknu, z něhož se jí naskýtal výhled na blízké koloseum Evropského parlamentu. Kanceláře ECIRE se sice nacházely velice blízko srdci současné Evropy, samotná korporace však vznikla mnohem dříve než Evropské společenství, jež se posléze přetransformovalo v Evropskou unii.

Bylo to krátce po druhé světové válce, v roce 1948, kdy se v Manchesteru sešli představitelé nejmocnějších korporací starého kontinentu – a rozhodli se ECIRE založit. To oni byli ve skutečnosti tahouny veškerého evropského pokroku – ať si ti zavření v koloseu mysleli cokoliv. Oni, ECIRE, byli ti za oponou, ti, co tahají za lanka.

Otočila se na Adama. Nic neříkal, jen čekal.

„Dnes nad ránem došlo k útoku neznámých mužů na cisterciácký klášter v irském hrabství Tipperary. Na opatství Holy Cross. Povraždili všechny mnichy, kteří se v té chvíli účastnili modliteb v tanním kostele.“

„A co s tím mám společného?“

Madelaine vytáhla ze složky na stole fotografii a podala ji Adamovi. „Vyžádali jsme si vás kvůli nápisu, který byl na zeď kostela namalovaný krví.“

Když ho spatřil, trhl sebou. Na malý okamžik se v jeho tváři mihla bolest. Zapamatovala si to. Pokud má Sager nějakou slabinu, bylo dobré o ní vědět.

Posunul k ní fotografii, nyní se tvářil neutrálně.

Vstala. „Pojďte se mnou. Vedoucí Analytického oddělení a můj zástupce pan Jimenéz vám řekne víc.“ Obešla stůl a zamířila ke dveřím. Čekala, že ji bude Sager následovat, on se však nehnul z místa. „Pane Sagere?“

„Takže je moje přidělení dočasné?“

„Přebudováváme Výkonnou sekci a neustále nabíráme nové lidi, zvlášť ty, kteří měli v divizích výjimečné výsledky. Takže pokud se osvědčíte... Každopádně přinejhorším poputujete nazpět do toho vašeho zapadákov.“

Vyloudil na tváři pokřivený úsměv.

„Ubezpečuji vás, že já nemám smysl pro humor,“ dodala.

„Pokud o mně máte vědět něco, co není v tom vašem spisu, paní ředitelko, pak je to to, že mám rád výzvy.“

Madelaine pocítila bolest ve spáncích, značící, že brzy dostane migrénu.

Budou s ním problémy. To věděla jistě.

Boj.

Pokud měl Adam Sager jedním slovem popsat svůj život, bylo to právě tohle.

Někdy se přistihl, že závidí lidem, kteří mají štěstí. Všechno jim spadne prakticky shůry, aniž by se kvůli tomu nějak zvlášť nadřeli. A že jich pár potkal. Nicméně osud – pokud tedy něco takového existuje – nejspíš chce, aby vše bylo v rovnováze. Takže on nic zadarmo nedostal. Nikdy. Naopak, všechno si musel poctivě a tvrdě vydržet. Vše, co měl, měl jen díky sobě.

Díky tomu, že byl bojovník.

Adam pochopil, že má v centrále ECIRE těžkou pozici. Nejenom kvůli Schumannovi, ale i kvůli ředitelce le Burge. A možná budou i jiní, co se tu s ním nebudou mazlit.

Bude se muset prosadit. Ukáže ředitelce, že je pro centrálu cennou akvizicí. Bude bojovat. Těšil se na to.

Madelaine le Burge ho zavedla do suterénu budovy, v němž se nacházelo Analytické oddělení, kde se měli sejít s jeho vedoucím Manuelem Jimenezem.

Adam si o něm už od začátku udělal představu: bude to jeden z těch lidí, kterými opovrhuje, již se z nějakého důvodu

bojí reálného světa a žijí své virtuální životy za klávesnicí počítače v relativně bezpečném zázemí internetu.

Neřál jim jejich úděl: až se jednou ocitnou na smrtelné posteli, zjistí, že promrhali svůj vlastní život. Ale nechtěl je ani příliš soudit. Jak se říká, každému dle jeho chuti.

Manuel Jimenéz ho však příjemně překvapil. Byl menšího vzrůstu, ale svalnatý a opálený, vypadalo to, že hodně času tráví někde venku, a ne zavřený tady v Analytickém oddělení. Což se ovšem nedalo říct o jeho lidech, rozesazených ve stinné místnosti ozářené jen obrazovkami počítačů. Přišlo mu, že nikdy neviděli denní světlo. Jedna žena, tmavovláska s dlouhými mastnými vlasy a černočernými kruhy pod očima, vypadala, jako by se svým strojem srostla.

Když Jimenéz nově přichozí spatřil, široce se usmál. „Paní ředitelko, už tu na vás čekám!“ Zadíval se na Adama a napřáhl k němu pravici. „Vy musíte být pan Sager! Hodně jsem o vás slyšel.“

„Od koho?“

„Od Martina Kovaříka, vedoucího Analytického oddělení české divize. Jsme v každodenním spojení.“

„Martin je dobrý chlap.“

„To říkal i on o vás.“

„Povězte panu Sagerovi o okolnostech útoku na opatství Holy Cross,“ přerušila je netrpělivě ředitelka. „Čas kvapí.“

„Jistě, jistě,“ zamumlal Jimenéz. „Když do kláštera dorazila *Garda Síochána* – irská policie –, byli už útočníci pryč. Svědek ještě stačil vypovědět, že zahlédl bílou dodávku Citroën Jumper registrovanou v Dublinu. O tři hodiny později došlo v centru hlavního města k teroristickému útoku, při němž stejná dodávka vjela do davu lidí. Pět osob zemřelo, dalších patnáct utrpělo těžká zranění. Řidič se posléze odpálil.“

Jimenéz pokynul jednomu ze svých lidí. Na dvoumetrové 5K obrazovce zavěšené na stěně se objevily fotografie ze

zmíněného incidentu. Adam kromě výjevů, jež Jimenéz popisoval, vnímal i paniku ve tvářích lidí, kteří se k tomu náhodou připlétli. Sevřel se mu žaludek.

„Podle registrační značky se podařilo vypátrat majitele dodávky: jistého Hussaina Mizrahiho, který provozoval restauraci zaměřující se na kebab,“ pokračoval Jimenéz. „Britská SIS ho už nějaký ten měsíc vedla jako sympatizanta s radikálními islamisty. Když se irská speciální protiteroristická jednotka ERU vydala obsadit jeho dům na jednom z dublinských předměstí, došlo k několikačetné explozi, při níž se jeho část zřítily. Psovodi právě prohledávají jeho trosky, ale vypadá to, že v nich zemřeli všichni, co měli útok na klášter na svědomí. O hodinu později se k celé události ochotně přihlásil Islámský stát.“

„Celé to smrdí,“ poznamenal Adam.

„Ano. Je to moc jednoduché.“ Jimenéz se pousmál. „Dostaly se nám do rukou snímky z opatství Holy Cross. Zdá se, že vyšetřovatelé spoustu věcí přehlíží jen pro to, aby podpořili verzi o islamistech.“

Jimenéz je zavedl ke svému pracovnímu stolu v čele místnosti, na němž trůnily tři LED obrazovky. Na jedné něco gogloval, na druhé běžel blíže neurčitý program připomínající číselné řady z *Matrixu* a na třetí hrál *Assassins Creed*.

Jeho prsty zakmitaly po klávesnici v extatickém rytmu. Na jednom z displejů se vzápětí objevila fotka postaršího muže s výraznými modrými očima, vysokým čelem a orlím nosem.

„Tohle je vedoucí vyšetřovatel případu Angus Higgins. Specializuje se zejména na sériové vraždy a drogové delikty, nikoliv na podobné masakry ani teroristické útoky. Je zvláštní, že ho na tenhle případ nasadili.“

„Pokud vím, tak Irsko je z pohledu islámského terorismu poměrně klidnou zemí,“ poznamenal Adam. „Ve prospěch Higginse můžou hrát jeho zkušenosti.“

„Souhlasím. Higgins je skutečně jedním z nejlepších irských vyšetřovatelů, u *Garda Síochána* slouží pětadvacet let, je nositelem řady vyznamenání. Problém spočívá v tom, že podle jeho osobního profilu je to pedant, schopný analyzovat i ty nejmenší důkazy z místa činu, které by mohly vést k pachateli. Jenže tenhle případ Higgins prostě fláká a vypadá to, že se ho irská policie snaží co nejdříve uzavřít. Možná i proto se nepracuje s důkazy, které podkopávají historiku o islamistech.“ Jimenéz na displeji otevřel složku fotografií z místa činu. Na první z nich byly stopy pneumatik otištěné ve vlhkém blátě na klášterním dvoře. Vedle stála černá kartička s číslem 6. „Analyzovali jsme velikost a vzorek. Tenhle typ se určitě nepoužívá u Citroënu Jumper, tedy u dodávky, jíž tam měli teroristé přijet. Spíš se jednalo o nějaký osobní vůz.“

„Takže tam v době útoku bylo ještě jedno auto?“

„Pravděpodobně. V předběžné zprávě se o tomhle důkazu Higgins vůbec nezmiňuje. Stejně jako o nápisu na zdi, který jste viděl.“

„Je brzy. Zázrak je, že nějaká předběžná zpráva vůbec existuje.“

„Teď jste narazil na další podezřelou věc. Vyšetřování skutečně kvapí nebyvalou rychlostí.“

„Co balistika?“

„Typ kulek 7,62 × 39 milimetrů vyjmutý z těl obětí a vyhozené nábojnice nalezené na místě činu naznačují, že se střílelo z kalašnikovů – tedy ze zbraní, které islámští radikálové zhusta používají.“

„To ale nic nedokazuje. AK-47 je jednou z nejpoužívanějších zbraní na světě.“

„Přesně. Několik obětí bylo zastřeleno pistolí typu makarov, podle popálené kůže v okolí rány hodně zblízka. Byl mezi nimi i opat kláštera.“ Jimenéz se na okamžik odmlčel. „Právě porovnáваме obličejové všech mnichů s databázemi

spolupracujících špionážních agentur, ale jak jistě víte, chvíli to trvá. I s databázemi těch nespolupracujících, samozřejmě.“

Při těch slovech se zakřenil. Pak zobrazil pár mrtvých na pravém displeji. Nebylo to nic pro slabé náтуры, protože několik z nich někdo vystřelil mozek z hlavy, ale Adam už dávno otupěl.

Fotografie se střídaly v rychlém rytmu. Adam si uvědomil jednu věc: že za útokem na klášter stáli profici. Většina z nich tudíž nejspíš prošla nějakým vojenským, možná dokonce speciálním výcvikem. Což se o většině islamistů rozhodně nedalo říct. Tohle věděl velice dobře. Před lety totiž několik měsíců bojoval proti ISIS na straně syrských Kurdů.

Sdělil ředitelce a Jimenézovi svůj názor. Madelaine le Burge se tvářila spokojeně. Takže bod pro něj.

Jimenéz se usmál. „A ještě jedna věc. Monitorujeme akce CIA. Poslední dobou se velice zajímala právě o klášter Holy Cross. A o jistého bratra Bernarda. A vzápětí dojde k tomuto masakru. To nemůže být náhoda.“

„Takže váš závěr je...“

„Že tahle maškaráda s islámskými teroristy je jen zástěrkou, manévrem na odvedení pozornosti, sloužícím zejména k oklamání a zostuzení CIA, která se teď snaží všechno rychle ututlat,“ odpověděla místo Jimenéze Madelaine. „Je to skutečně megaprůser. Nejspíš je to ona, kdo tlačí na irskou policii, aby celou záležitost uzavřela jako útok islámských teroristů a nevyšimá si důkazů, které tomu odporují.“ Na okamžik se odmlčela. „Těm útočníkům šlo zřejmě o to samé, o co CIA. O bratra Bernarda.“

Adamovi došlo, kam míří.

Van der Vaart.

„Vy si myslíte, že bratr Bernard a Arthur van der Vaart jsou jedna a tatáž osoba?“

„Jsme o tom přesvědčeni.“ Jimenéz zobrazil na displeji další fotografii. Bylo na ní nahé tělo jednoho z mnichů, ležící

na kostelní lavici. Tohle bylo jiné. Neslo totiž známky mučení. Muž měl mimo jiné nohu i ruku staženou z kůže. Další fotografie odhalila jeho vrásčitý obličej.

Adam zalpal po dechu, odstrčil Jimenéze a vrhl se k obrazovce. Byl to on. Sice starší, ale poznával ho.

„Arthur van der Vaart,“ zašeptal.

Jeho mysl zaplavily pět let staré vzpomínky, jimž se snažil stůj co stůj vyhýbat. Na džungli. Na Honduras.

Na ni.

Potřásl hlavou, aby se jich zbavil.

„Sagere!“ vyrušil ho z myšlenek úsečný hlas Madelaine le Burge.

Jen stěží se ovládl a pohlédl na ni.

Měřila si ho přísným pohledem oříškových očí. „Poznáváte ho, že ano?“

„Ano,“ zachroptěl. Měl problém zůstat klidný, soustředit se – stejně jako předtím v ředitelčině kanceláři. „Je to skutečně van der Vaart.“

Klimatolog Arthur van der Vaart byl společně s jistým dobrodruhem a lovcem pokladů Anastasiem Bartolomeem Reedem hnacím motorem takzvané Reed-van der Vaartovy expedice, která se koncem sedmdesátých let ztratila v pralesích Hondurasu. I když tehdy proběhla rozsáhlá pátrací akce pod taktovkou zdejší armády, nikoho z jejích patnácti členů nenašli. Mělo se za to, že jsou všichni mrtví.

Až doteď.

Adam pocítil závrať.

„Před pár lety jste byl coby žoldák členem expedice, která po osudech oné výpravy pátrala,“ říkala právě Madelaine – téměř ji nevnímal. „Vedla ji Reedova vnučka Sophie Reedová.“

Sophie...

Vybavil si její zelené oči, které se neustále smály. Byly spojené s hlubokou bolestí, která mu kdysi rozervala srdce.

„Nalezli jste něco?“

„Ne. Celá expedice nakonec skončila fiaskem.“

„A ta původní? Ta, která byla vedena Reedem a právě van der Vaartem? V jejím oficiálním statutu se mluví o přírodním, klimatologickém a antropologickém průzkumu honduraské provincie Mosquitia, zejména oblasti kolem řek Rio Platáno a Rio Patuca. To nezní moc přesvědčivě. Navíc se jí tehdy účastnilo několik archeologů. Co Reed a van der Vaart doopravdy hledali?“

Dvě slova vonící tajemnem a neznámem, zároveň však neodmyslitelně spjatá s ní.

„Ciudad Blanca,“ řekl. „Pátrali po bájném Bílém městě.“

„Stejně jako mnoho expedic před nimi a po nich,“ ozval se za Adamem příjemný ženský hlas.

Otočil se.

Do analytického vešla pohledná štíhlá blondýnka, odhadem sedmadvacetiletá. Bledá pleť, úzký nos, zelené oči. Měl je raději než modré. Ty jsou chladné... Takovým lidem nedůvěřoval. Ale zelené... To byla jiná třída. Navíc mu jimi připomínala Sophii...

Znovu ji zhodnotil pohledem.

Tyhle typy se mu líbily.

Křehké a romantické.

„Pokud vím,“ řekla blondýna, „Anastasius Bartolomeus Reedrazil neobvyklou teorii – a to tu, že Ciudad Blanca má cosi společného s Aztéky. Odkazoval tím na slavného *conquistadora* Hernána Cortése, dobyvatele jejich říše, který...“ Nepatrně se pousmála. „Ach promiňte... Ani jsem se nepředstavila.“ Natáhla k němu ruku. „Anika Sörensenová, archeoložka.“

Stiskl jí ji. „Adam Sager, zabiják.“

Ani nemrkla.

Líbila se mu. Pod tím křehkým zevnějškem se nejspíš skrývalo mnohem víc.

„Anika pro nás už nějakou dobu externě pracuje,“ prozradila mu Madelaine. „Její specializací je zejména předkolumbovská Amerika. Nyní jsem ji přizvala právě kvůli Ciudad Blanca.“

„Takže sledujete všechna vodítka směřující k van der Vaartovi,“ konstatoval Adam.

„Zajímala se o něj CIA. Ti útočníci ho mučili – zřejmě kvůli nějaké informaci. Z důvodu krytí vyvraždili celý cisterciácký klášter. To nám bohatě stačí.“

„Nemyslím si, že by byl van der Vaart až tak důležitý – na tu expedici se takřka zapomnělo.“

„A přesto se po více než třiceti letech od jejího zmizení vydala do pralesa Reedova vnučka, aby po ní pátrala,“ oponovala Madelaine. „Vím, kolik lidí se toho podniku účastnilo. Že jste měli k dispozici to nejmodernější vybavení, podrobné satelitní snímky oblasti a dokonce několik vrtulníků, abyste se mohli snadněji přemísťovat.“

Adam polkl. Nepříjemné vzpomínky se vracely. I po letech.

„Předpokládám, že to všechno asi nezaplatila Sophie Reedová. Její dědeček byl sice slušně zajištěný, ale veškeré své bohatství investoval právě do expedice v sedmdesátém sedmém. Kdo za tím vším stál?“

„Sophie mi řekla, že ji sponzoruje jedna nadnárodní korporace. *Mezoamerican Horizon Inc.* se sídlem v kalifornském Palo Alto.“

Madelaine přikývla. „Tak to bylo i ve statusu. Už jsme to prověřili. Společnost zanikla krátce poté, co expedice skončila. Předseda její správní rady byl jen bílý kůň. Skutečné vlastníky nelze dohledat.“

Adam se znovu zadíval na van der Vaartovu tvář. Klimatolog se v tom klášteře musel skrývat celá léta – až si ho nakonec našli. A vzhledem k tomu, jak drasticky ho mučili, jim šlo skutečně o nějaké informace. K čemu vedly?

„Měli bychom se podívat do toho opatství,“ navrhl. „Prohlédnout si místo činu. Třeba najdeme něco, co těm útočníkům uniklo. I vyšetřovatelům.“

„Souhlasím. Navíc nesmíme zapomínat na ten nápis. Kdo ho tam zanechal? A proč? Kdo chtěl na přítomnost van der Vaarta v opatství upozornit? Ti útočníci to dozajista nebyli.“

Adam přikývl. Byla v tom víc než jen jedna záhada.

„Hlaste se u velitele týmu alfa Dwighta O’Donella,“ přikázala mu Madelaine. „Chci, abyste byl na místě.“